

Serradors de pals d'estelades

VA COM VA. PER LLUM DEGÀES

Il·lustració: Laura Estrada

No és difícil aventurar el retrat robot d'aquests espècimens que cada vegada que veuen onejar una bandera al cim del Collbaix corren a grimpar-hi, serra mecànica en mà, per guillotinar el pal que les sosté. Es podria dir que pateixen de banderofòbia, si no fos que les úniques banderes que els exciten són l'estelada i la bandera groga, però no pas aquella que, a les platges, prohibeix el bany on el banyista no toca al fons amb el cap a fora, sinó la que denuncia l'empresonament de persones innocents. Del que pateixen de debò és de bandarrisme i d'aspèrmia, d'aquí que la visió d'un objecte tan clarament fàl·lic com és un pal vertical i acabat en punta els provoqui frustració i enveja. Enveja i complex també per l'alçada: res del que pugi un pam per damunt del seu front, estret i buit, pot fer-los ombra. Per això intenten compensar estar tan arran de terra amb el braç i la mà alçats. La satisfacció que els produeix guillotinar pals d'estelades és només comparable al plaer de practicar l'onanisme davant d'un mirall, disfressat de torero. Accions com aquestes mostren la baixa autoestima d'uns patriotes espanyols que, per referir-se al pernil de qualitat escassa, l'anomenen pernil del país.